

Arrest

nr. 119 223 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 6 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 oktober 2013 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, die aan verzoeker werd betekend op 11 oktober 2013 en van de beslissing van 11 oktober 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), op dezelfde dag betekend aan verzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2013 met refertenummer 36922.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. BREEMANS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de 1ste verwerende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de 2de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, geboren te M. (Soedan) op (...) 1990.

Op 25 juli 2007 diende verzoeker een asielaanvraag in als niet begeleide minderjarige vreemdeling.

Op 19 februari 2009 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 27 491 van 19 mei 2009 bevestigde de Raad de beslissing van het CGVS en werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

Op 12 juni 2009 werd aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 3 juli 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 16 augustus 2010 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Tevens werd aan verzoeker nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Bij arrest nr. 52 350 van 3 december 2010 verwierp de Raad dit beroep.

Op 13 maart 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Hij legde hierbij verscheidene medische stukken voor van een arts-deskundige met betrekking tot diens lijden aan een PTSS en de gevolgen hiervan op zijn vermogen om een doorleefd vluchtrelaas te brengen en het feit dat, gezien de therapie, verzoeker daar thans wel toe in staat is.

Op 15 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Tegen deze beslissing diende verzoeker vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Bij arrest nr. 108 583 van 26 augustus 2013 vernietigde de Raad de voormelde beslissing van 15 maart 2013.

Op 4 oktober 2013 nam het CGVS een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, zonder verhoor van verzoeker.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging."
In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit Mokina, (intussen Zuid-) Soedan, noch aan uw verblijf in Pajima, Oeganda, omdat de verklaringen die u aflegde met betrekking tot de talen die gesproken werden in Mokina (Zuid-Soedan) en Pajima (Oeganda) flagrant in strijd zijn met de beschikbare informatie over de betreffende regio's (zie informatie administratief dossier). Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke herkomst en de regio waar u

opgroeide, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

De documenten die u tijdens uw tweede asielaanvraag voorlegt zijn niet van die aard dat zij de eerder genomen beslissing van het CGVS ter discussie kunnen stellen. U legt immers enkele verslagen van een arts voor, die stelt dat u bij haar in behandeling was voor een PTSS. Zij stelt ook dat het advies van de adviseur-expert-psycholoog aangewezen lijkt indien er vragen zouden rijzen bij uw interviewbaarheid (zie informatie administratief dossier). Bij nalezing van uw dossier en van de gehoorverslagen van beide interviews (dd. 14 en 26 mei 2008) die u voor het CGVS aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag, rijzen er echter geen vragen over uw interviewbaarheid. U antwoordde duidelijk op alle gestelde vragen, zowel met betrekking tot uw achtergrond als met betrekking tot de gebeurtenissen die u zou meegemaakt hebben in het militaire kamp van het LRA, waar u gedurende vijf jaar stelt verbleven te hebben. Soms stelt u het antwoord op een vraag niet te weten, maar op geen enkel moment stelt u moeilijkheden te ondervinden bij het beantwoorden van de vragen, of geeft u aan het moeilijk te hebben om over bepaalde zaken te praten. U maakt geen melding van eventuele concentratieproblemen of psychologische problemen in het algemeen. Noch uw voogd noch uw advocaat maken hier melding van. Integendeel verklaart uw advocaat aan het einde van uw gehoor dat u coherente verklaringen hebt afgelegd. De weigeringsbeslissing naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag werd genomen omwille van ernstige geloofwaardigheidsproblemen met betrekking tot de door u geschetste (taalkundige) achtergrond (zie informatie administratief dossier). De doorslaggevende argumenten in deze beslissing betreffen uw antwoorden op zeer algemene vragen betreffende de talen die u spreekt en die in uw beweerde omgeving gesproken werden en uw verklaringen met betrekking tot feitelijke omstandigheden van uw verblijf in en vertrek uit Oeganda.

Met betrekking tot de medische attesten die u voorlegt kan opgemerkt worden dat u pas in september 2010 in begeleiding ging bij een arts, anderhalf jaar nadat u in februari 2009 een negatieve beslissing had gekregen van het CGVS en meer dan drie jaar nadat u in België toekwam. De verklaring van uw arts dat u moeilijk kon spreken over uw periode in gevangenschap bij het rebellenleger LRA en dat u tegenover haar verklaarde sociale geremdheid te ervaren op school en in uw opvanggezin, zijn weinig relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag, gezien de algemene verklaringen over uw onmiddellijke leefomgeving waarop de argumenten voor de weigeringsbeslissing gebaseerd zijn. Uw geremdheid in het spreken over de beweerde periode van gevangenschap in het rebellenleger LRA blijkt overigens niet uit de gehoorverslagen van het CGVS, waaruit kan opgemaakt worden dat u wel degelijk antwoord gaf op de vragen die gesteld werden over deze periode. Men dient dus te concluderen dat deze attesten geenszins aantonen dat u tijdens de twee gehoren voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag eigenlijk niet in staat geweest zou zijn om gehoord te worden.

Daarnaast kan ook nog worden opgemerkt dat voor wat de diagnose PTSS op zich betreft, de arts zich voor wat de onderliggende oorzaak ervan enkel kan baseren op uw verklaringen, met name op uw bewering dat u kindsoldaat bent geweest bij het LRA. Uit de weigeringsbeslissingen van het CGVS en de RvV in het kader van uw eerste asielaanvraag blijkt echter dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerd verblijf bij het LRA gedurende 5 jaar in Oeganda, waardoor het oorzakelijk verband tussen de psychologische problemen waarvan sprake in het medisch attest en uw verblijf in Oeganda bij het LRA volkomen kan worden betwist.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Op 11 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (1),

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 04/10/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 15/03/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 1 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing werpt tweede verweerder de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang, wijzend op de gebonden bevoegdheid van tweede verweerder en het feit dat verzoeker geen middel zou ontwikkeld hebben tegen de tweede bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen op grond van verscheidene hoofdmotieven.

In een eerste hoofdmotief verwijst de tweede bestreden beslissing naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) en de door het CGVS genomen weigering van inoverwegingname van 4 oktober 2013, de *in casu* eerste bestreden beslissing.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit bepaalt immers dat:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend (...).”

Uit deze bepaling blijkt de verknochtheid van beide bestreden beslissingen, daar het bevel volgt op de weigering van inoverwegingname door het CGVS. Dit wordt tevens aangevoerd door verzoeker die aanvoert dat de eerste bestreden beslissing vernietigd zou moeten worden en dat hieruit volgt dat de beslissing van tweede verweerder ook niet kon genomen worden, om de redenen aangehaald tegen de eerste bestreden beslissing.

Het is bijgevolg gepast eerst een onderzoek te doen naar de gegrondheid van het enig middel gericht tegen de thans eerste bestreden beslissing.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in tegenstelling tot wat tweede verweerder in de nota aanvoert, verzoeker wel degelijk de schending aanvoert van een hogere rechtsnorm, met name van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde grondwet, van de artikelen 48, 48/3, 51/8, 57/6/2 en 57,7bis van de vreemdelingenwet, van artikel 23, lid 1, 32.3, 34.2. c), 34 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna verkort Richtlijn 2005/85/EG), van artikel 6, § 2 van koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 (hierna verkort het procedurereglement van het CGVS) en van artikel 41 van het Handvest.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“Dat Dr. E. S. (verbonden aan het Academische Ziekenhuis Maastricht als arts liaisonpsychiatrie en docent psychopathologie aan Khlim, departement gezondheidszorg - dus een autoriteit) verzoeker sinds vier jaar volgt, het volgende vaststelt in 2011 ;

'Een patroon van emotionele afvlakking en vermijd- en compensatiegedrag... Hij wilde over LRA praten, maar kon niet naar het onderwerp gaan... eens hij er was kon hij enkel grote feiten noemen zonder veel beschrijving... het beperkte spreken werd gevolgd door nachtmerries...het woord kindsoldaat dat hij niet gezegd kreeg... '

'Dit patroon zijn typische symptomen van Post-traumatische stressstoornis... hij voldoet aan de basisvoorwaarden voor de diagnose PTSS... reële bedreiging voor leven, getuige van moord, meegenomen, gescheiden van broer, gedwongen geweld te gebruiken, seksueel misbruikt, getuige van kameraad die vermoord werd bij vluchtpoging. '

In 2013 stelt Dr. E. S. het volgende vast; 'Ik zie doorheen deze 2 jaren psychotherapie een gunstige evolutie van zijn PTSS met een bijna normaal dagelijks functioneren. Deze gunstig evolutie en veranderingen ook in zijn dagelijks leven en relaties doorheen de psychotherapie, bevestigen opnieuw de oorspronkelijke diagnose van het trauma gebeuren copingstijl die het moeilijk maakte om als buitenstaander duidelijke hoogte te krijgen van zijn ervaringen. De kans lijkt me reëel dat een interview rond de traumatische gebeurtenissen met duidelijke verwoording en gedeeltelijke beleving van de gebeurtenissen nu wel haalbaar is.

CGVS stelt echter dat er geen nieuwe elementen zijn.

De motivering van CGVS lijkt niet te beantwoorden aan het arrest van de RvV, waar de Raad stelt dat de medische stukken niet door verzoeker werden aangebracht, om aan te geven dat er thans medische problemen zouden zijn die op zich een beschermingsstatus rechtvaardigen, doch enkel ter ondersteuning van het gegeven dat hij als gevolg van een posttraumatisch stressstoornis geen ernstige verklaringen kon afleggen bij de eerste asielaanvraag, en er op geen enkele wijze gemotiveerd op welke grond dit betoog van verzoeker, dat wordt ondersteund aan de hand van medische verslagen, niet kan

worden weerhouden als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet., zodat de weergegeven motivering niet afdoende is in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Zowel in rechtspraak als rechtsleer is de waarde van (correct opgestelde) medische certificaten dan ook reeds erkend bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, zeker als, zoals in casu het geval is, er volgens de deskundige arts een link bestaat tussen het ziektebeeld en de feiten in het land van herkomst. Zonder in het kader van dit advies volledigheid na te streven aangaande relevante rechtsleer kunnen een aantal interessante elementen gehaald worden uit de bijdrage van Jones en Smith "Medical Evidence in Asylum and Human Rights Appeals (D.R. JONES en S.V. SMITH, "Medical Evidence in Asylum and Human Rights Appeals", *International Journal of Refugee Law* 2004, Vol. 16, No 3, 381-410.)". Er wordt in de bijdrage vooreerst vooropgesteld dat er een onderscheid is tussen de rol van de medisch expert en de rol van de vreemdelingenrechter en dat dit onderscheid essentieel is bij de beoordeling van asielaanvragen (*Ibidem*, 381). Ze stellen verder "if the doctor can establish consistency between the testimony of the applicant (...) and the clinical findings of the residual injury on the applicant's body, together with observations of demeanour and behaviour on examination, then the standard and burden of proof on the applicant has been met. (*Ibidem*, 385. En in dezelfde zin p. 398: Expert evidence from someone with the relevant competence to make such judgements that particular physical signs would be consistent with the account given by the claimant can properly serve as corroborative testimony in cases where there may be some elements of doubt which it assists to resolve in the claimant's favour.)" Of na vrije vertaling "als de arts een consistentie kan vaststellen tussen de getuigenis van de eiser (...) en de klinische bevindingen van een overblijvend letsel op het lichaam van de verzoeker, samen met de vaststellingen van het gedrag na onderzoek, dan is aan de standaard van bewijslast voldaan."

Uiteraard is het zo dat een medisch stuk "geen sluitend bewijs" is en "geen volledige zekerheid" kan bieden, maar dat is in het asielrecht ook niet vereist. De nota van het UNHCR aangaande de bewijslast in asielzaken (UN High Commissioner for Refugees, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 December 1998, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3ae6b3338.html> [accessed 11 May 2012].) is daaromtrent duidelijk. "In examining refugee claims, the particular situation of asylum-seekers should be kept in mind and consideration given to the fact that the ultimate objective of refugee status does not purport to identify refugees as a matter of certainty; but as a matter of likelihood. Nonetheless, not all levels of likelihood can be sufficient to give rise to refugee status. A key question is whether the degree of likelihood which has to be shown by the applicant to qualify for refugee status has been established. (§2)" Hieruit blijkt dus dat "zekerheid" in het asielrecht niet moet worden aangetoond door de asielzoeker en dat het bijgevolg ook niet mag worden vereist dat een medisch document "volledige zekerheid" zou moeten bieden. Een medisch stuk mag niet om die reden buiten beschouwing worden gelaten zoals in casu het geval lijkt te zijn.

In § 8 stelt UNHCR dat het vereiste niveau van bewijs als volgt kan worden geformuleerd: "similarly in refugee claims, there is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant. The adjudicator needs to decide if, based on the evidence provided as well as the veracity of the applicant's statements, it is likely that the claim of that applicant is credible. §17 gaat hierop voort en stelt: "this jurisprudence largely supports the view that there is no requirement to prove the well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness", persecution must be proved to be reasonably possible." Het UNHCR wijst er in punt 19 op dat vervolging en mishandeling in het verleden een zeer sterke aanwijzing voor een positieve beoordeling van het risico op vervolging in de toekomst vormt tenzij de situatie in het land van herkomst aanzienlijk is verbeterd (Datzelfde principe vinden we terug in artikel 57, 7 bis Vreemdelingenwet waarin art. 4,4 Kwalificatierichtlijn werd omgezet: "De Commissaris- generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.").

Bovendien moet een asielzoeker ook geen uitsluitend of waterdicht bewijs leveren van de vervolging die hij vreest in de toekomst (of van de vervolgingsfeiten in het verleden). Volgens de UNHCR note on burden and Standard of Proof in Refugee Claims is het niveau van bewijs dat dient gehaald te worden de "redelijke mogelijkheid" dat de vervolging zich zal voordoen (« To establish « well-foundedness », persecution must be proved to be reasonably possible. »)- Waarbij dient rekening gehouden te worden met feitelijke overwegingen, zijnde de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker alsook de situatie in het land van herkomst. Wat betreft de persoonlijke omstandigheden stelt UNHCR dat dient rekening gehouden te worden met de achtergrond, ervaringen, persoonlijkheid en elke andere factor die hem of haar aan vervolging kan blootstellen. Meer in het bijzonder wordt gewezen op het feit dat

vervolgingsfeiten die men in het verleden reeds heeft meegemaakt zwaar wegen ten voordele van een positieve inschatting van het toekomstig risico (Overweging die ook teruggevonden wordt in art. 4,4 Kwalificatierichtlijn en art. 57/7 bis Vreemdelingenwet.). Wat betreft de landeninformatie dient rekening gehouden te worden met sociale en politieke omstandigheden, de mensenrechtensituatie in een land, de nationale wetgeving, het klassieke patroon van de vervolgende instantie, meer in het bijzonder ten aanzien van mensen die in dezelfde situatie staan als de asielzoeker (UN High Commissioner for Refugees, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 December 1998, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3ae6b3338.html> [accessed 28 December 2010], 4.).

CGVS gaat, door te stellen dat verzoeker wel een coherent verhaal heeft verteld in het eerste interview, maar dat uit de gegeven antwoorden blijkt dat hij niet van de streek zou komen, dus voorbij aan de hele redenering dat verzoeker leed onder PTSS, waardoor dit net niet het geval was, wat hem recht geeft op een nieuw interview, voordat enige conclusie kan worden verbonden aan zijn beweringen.

Verzoeker heeft destijds geen ernstige verklaring kunnen afleggen maar kan zijn verleden nu wel duiden. Hij moet een kans krijgen om te verduidelijken waarom hij een andere taal sprak dan gebruikelijk was, zoals hij dit nu in dit verzoekschrift doet. Het is te kort door de bocht om te zeggen dat verzoeker geen doorsnee bewoner is van de regio, wat betreft zijn talenkennis. Als verzoeker stelt dat hij een complexe achtergrond heeft en weinig contact had met de anderen kan men dat niet zomaar van de tafel vegen omdat de informatie van het CGVS over de gemiddelde toestand aldaar anders is. Men moet elk individu afzonderlijk beoordelen en verzoeker de kans bieden, nu hij daartoe in staat is, een nieuw interview te doen. Als een Amerikaan aan zijn landgenoten uitlegt dat in België de meerderheid Nederlands en Frans spreekt, heeft die Amerikaan niet gelogen, ook al vergeet hij zo de Duitse taalgemeenschap, en het feit dat er in Eupen misschien een gezin woont dat hun kinderen zelf opvoedt in het Marokkaans. Men kan in dit geval, zonder een nieuw interview niet oordelen dat verzoeker niet aan de algemeen gekende gegevens voldoet, zonder hem een ernstige kans te geven zijn specifieke situatie uit te leggen. Het zijn niet alleen de algemene gegevens die van belang zijn, maar ook coherente en geloofwaardige verklaringen van de vluchteling, die verzoeker niet heeft kunnen afleggen, zoals wordt gestaafd door het verslag van de deskundige, dat CGVS op weinig ernstige manier naast zich neerlegt, namelijk door te stellen dat dit geen nieuwe elementen zijn.

De redelijkheidsnorm.

De beslissing schendt dan ook de redelijkheidsnorm.

Hoe groot de beoordelings- en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissingen van administratieve overheden dienen de toets van de norm van de redelijkheid te doorstaan. Het is de enige juridische beperking van de vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd. De overheid moet in alle redelijkheid tot de belangenafweging zijn gekomen; de overheid moet in alle redelijkheid de door haar gekozen maatregel hebben kunnen kiezen; enz. Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkende overheidspersoon tot zo'n beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd. (Het beginsel van behoorlijk bestuur, A. Van Mensel, Mys&Breesch Gent, 1997, 400-401).

Een medisch deskundige heeft geoordeeld dat verzoeker ten tijde van het eerste verhoor niet in staat was een ernstige verklaring af te leggen, terwijl, zoals duidelijk blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet, er een plicht bestaat van de asielinstanties om een zekere bewijswaarde toe te kennen aan dergelijke medische stukken, zodat deze niet aan de kant kunnen worden geschoven als zijnde geen nieuwe elementen, of niet dienend, zonder ernstige tegenexpertise of een nieuw gehoor. Dat het dan ook redelijk is om een nieuw gehoor toe te staan, wat geen erkenning inhoudt, doch louter de mogelijkheid van verzoeker om een ernstig verhoor mee te maken, wat redelijk is gezien de stukken die hij voorlegt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat bovendien het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden. Zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat er een zorgvuldige voorbereiding nodig is bij de feitenvergaring. Het nemen van een besluit moet met andere woorden zorgvuldig worden voorbereid. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Waar verzoeker zegt dat hij een post traumatisch stress syndroom had, dat hem verhinderde om een geloofwaardig verhaal te doen (wetende dat een geloofwaardig verhaal tot erkenning als vluchteling kan leiden) stelt de overheid dat de medische stukken geen nieuw licht op de situatie werpen, terwijl het een nieuw stuk is dat net spreekt over het feit waarom de eerdere verklaring niet coherent is (terwijl de overheid zonder het tegendeel te bewijzen op een medisch verantwoorde wijze) stelt dat er wel degelijk sprake is van een coherente verklaring. Op zijn minst had men in de beslissing op de medische motieven moeten ingaan, de kans geven tot een nieuwe verklaring of onderzoek van een medische deskundige. Als een werkgever of de overheid bijvoorbeeld twifelen aan een ziekte, handicap,

beroepsziekte,... die een behandelend arts opgeeft, stelt men een objectieve deskundige aan die de persoon in kwestie moet onderzoeken. CGVS gaat niet in op de medische argumenten maar stelt ook geen deskundige aan. Ze laten een persoon zonder medische kennis oordelen over medische gegevens.

Motivering.

Dat het motiveringsbeginsel werd geschonden.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

Dat het opgeworpen middel moet worden onderzocht op de formele motiveringsplicht, minstens dient te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de motivering duidelijk gebrekkig.

Als verzoeker stelt dat hij om reden van een posttraumatisch stress syndroom niet in staat was coherente en geloofwaardige verklaringen, wat door de deskundige wordt bevestigd, stelt de overheid dat de verklaringen wel coherent zijn en volstaan om daar uit af te leiden dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn. Als verzoeker medische stukken voorlegt met uitvoerige omschrijving van zijn problematiek, die rechtstreeks verband houdt met zijn asielproblematiek, zegt de overheid dat medische stukken geen nieuwe gegevens bevatten, terwijl de medische stukken net aantonen dat verzoeker bij het vorige verhoor in de psychische onmogelijkheid was om een coherente en geloofwaardige verklaring af te leggen.

Als verzoeker verwijst naar een persoon die uit dezelfde omstandigheden, samen met hem is gevlucht, die stelt dat ze beiden terecht zijn geraakt bij een persoon die zich ontfemde over kindsoldaten, gaat CGVS hier niet op in, terwijl de geloofwaardigheid van de ene, ook die van de andere inhoudt, want hoe zou verzoeker anders bij iemand terecht geraken die zich ontfemt over kindsoldaten als hij niet op dat moment in de regio is als kindsoldaat? CGVS is op geen enkel moment ingegaan op het gegeven dat ze een vluchteling hebben erkend, en zijn verklaring dus als geloofwaardig hebben bestempeld, die beweert met verzoeker te zijn opgevangen als slachtoffer/kindsoldaat, om samen naar België te vluchten.

Art. 10 en 11 GGW.

Dat in beide dossiers evenwel een belangrijke, niet te negeren, vergelijking valt te trekken nu beiden als kindsoldaten zijn ontsnapt om te worden opgevangen door Father Patrick en samen te vluchten naar België. Dat de ervaring van beiden eender is en hun trauma ook. Dat één van beiden, na het volgen van therapie en met voorleggen van medische verslagen werd toegelaten tót een nieuw gehoor, wat resulteerde in de erkenning als asielzoeker en de andere zelfs de kans niet wordt geboden tót een nieuw verhoor. Dat de Belgische overheid de plicht heeft om personen in eenzelfde situatie op dezelfde wijze te behandelen. Dat er geen duidelijkheid wordt geschapen over de reden waarom bijna identieke dossiers (want CGVS heeft met de erkenning van Jacob Rakiny ook gezegd dat diens gemeenschappelijke vluchtweg met verzoeker en diens psychologisch trauma geloofwaardig waren) verschillend worden beoordeeld.

Dat personen in gelijke omstandigheden gelijk moeten worden behandeld zorgt er voor (in combinatie met het motiveringsbeginsel en algemene rechtsbeginselen) dat wanneer verzoeker ernstige motieven naar voren brengt om aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt, de overheid op zijn minst de plicht heeft dit te onderzoeken en aan te geven, wanneer de overheid deze visie niet deelt, waarom dit niet het geval is. Dat verzoeker wat betreft zijn asielrelaas meent zich in een identieke situatie te bevinden als het aangehaalde dossier (waarbij men een nieuw gehoor heeft georganiseerd en tot erkenning is overgegaan). Dat hier niet eens de moeite werd gedaan om beide dossiers naast elkaar te leggen, dat dit op zijn minst niet uit de motivering blijkt. Dat verzoeker op zijn minst in dezelfde situatie zit, zolang CGVS dit niet verder heeft onderzocht, namelijk dat de gemeenschappelijke vluchtweg en

psychologische blokkering toegang moeten verlenen tot een nieuw interview, en CGVS niet verantwoord waarom dit niet het geval is.

Vreemdelingenwet; Artikel 48, 48/3. 51/8, 57/6/2 en 57,7 van de vreemdelingenwet artikel 23, lid 1, 32.3.34.2. c). 34 van Richtlijn 2005/85/EG, Art 6§ 2 van KB van 11 juli 2003, artikel 41 van het Handvest.

Dat als vluchteling wordt erkend wie voldoet aan de voorwaarden van de Conventie van Genève als omgezet in de Vreemdelingenwet van 15.12.80, wat wordt gesteld in artikel 48 en 48/3 van de vreemdelingenwet. Dat uit artikel 51/8, eerste lid blijkt dat nieuwe elementen in overweging moeten worden genomen.

Dat de overheid dus verplicht is een ernstig onderzoek te organiseren.

Dat artikel 57, 7 bis Vreemdelingenwet duidelijk maakt dat in bepaalde gevallen de bewijslast niet alleen op de vluchteling rust. Dat dit tevens wordt verduidelijkt in het handboek van het UNHCR. Dat ernstige medische stukken op zijn minst een element vormen voor een ernstig onderzoek, wat in casu niet is gevoerd.

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt. (DOC53 2555/001, pp. 22-23)

De niet-inoverwegingname omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een volgend asielverzoek wordt ingediend zal niet automatisch tot gevolg hebben dat dergelijke aanvraag niet in overweging wordt genomen. (DOC53 2555/001, p. 24)

Deze mogelijkheid is niet voorzien in de wet, maar in het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze bepaling stelt geen criteria voorop bij het bepalen of een gehoor al dan niet noodzakelijk is.

Art 6§ 2. In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet kan afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.

Artikel 34 van de Procedurerichtlijn 2005/85 voorziet in de mogelijkheid om specifieke regels te voorzien bij de behandeling van meervoudige aanvragen. Het is toegelaten om het voorafgaand onderzoek te voeren uitsluitend op basis van schriftelijke toelichtingen voor zover dat dit geen eerlijk onderzoek in de weg staat.

Artikel 34

Procedureregels

1. De lidstaten zorgen ervoor dat asielzoekers wier verzoek aan een voorafgaand onderzoek ingevolge artikel 32 wordt onderworpen, de in artikel 10, lid 1, opgesomde waarborgen genieten.

2. De lidstaten kunnen in hun interne recht regels inzake het voorafgaande onderzoek ingevolge artikel 32 neerleggen. Die regels kunnen onder meer:

- a) de betrokken asielzoeker ertoe verplichten feiten te vermelden en bewijzen te leveren die een nieuwe procedure rechtvaardigen;
- b) het overleggen van de nieuwe gegevens door de betrokken asielzoeker vereisen binnen een bepaalde termijn nadat hij deze heeft verkregen;
- c) het voorafgaande onderzoek toestaan op grond van uitsluitend schriftelijke toelichtingen zonder persoonlijk gehoor.

De regels mogen de toegang voor asielzoekers tot een nieuwe procedure niet onmogelijk maken en evenmin leiden tot daadwerkelijke ontzegging of vergaande inperking van een dergelijke toegang.

Deze regels moeten toegepast worden conform de grondrechten vastgelegd in het Handvest. De procedure voor toekenning en intrekking van de vluchtelingenstatus berust, zoals uit punt 8 van de considerans van richtlijn 2005/85 volgt, op de eerbieding van de grondrechten en de inachtneming van de beginselen die met name zijn neergelegd in het Handvest. De bepalingen van hoofdstuk II van deze richtlijn bevatten de uitgangspunten en waarborgen overeenkomstig welke krachtens artikel 23, lid 1, van de richtlijn de lidstaten alle asielverzoeken in een behandelingsprocedure moeten behandelen.

(CJUE, H. I. D., B. A. (C-175/11) contre Refugee Applications Commissioner, Refugee Appeals Tribunal, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, 31 janvier 2013; §58) Voorts is het vaste rechtspraak dat de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen, maar er ook op moeten toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten of met de andere algemene beginselen van Unierecht (zie in die zin arresten van 6 november 2003, Lindqvist, C 101/01, Jurispr. blz. I 12971, punt 87, en 26 juni 2007, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., C 305/05, Jurispr. blz. I

5305, punt 28. CJUE, N. S. (C-411/10) contre Secretary of State for the Home Department et M. E. (C-493/10), A. S. M., M. T., K. P., E. H. contre Refugee Applications Commissioner, Minister for Justice, Equality and Law Reform, arrêt du 21 décembre 2011; §77.)

Het recht om gehoord te worden valt onder het artikel 41 van het Handvest en dient gerespecteerd te worden bij toepassing van de Procedurerichtlijn.

De Belgische Staat behoudt een zeker procedurele autonomie wanneer zij gebruik maakt van de uitzondering voorzien in artikel 34 van de Procedurerichtlijn, maar zij dient de algemene toepassing van art. 41 van het Handvest te respecteren in het geval zij beslist om een persoon niet te horen.

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak over de rechten van de verdediging en het stelsel van richtlijn 2008/115 dat de lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het recht om te worden gehoord van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen moet worden gewaarborgd en dat zij de gevolgen uit schending van dit recht moeten trekken.

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 ; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure voor de verlenging van de bewaring van een onderdaan van een derde land met het oog op zijn verwijdering, schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tót de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt, in de zin van artikel 15, lid 2, laatste alinéa, van richtlijn 2008/115, zodat dit ook niet automatisch ertoe dwingt de betrokken onderdaan in vrijheid te stellen. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging van de beëindiging van hun bewaring hadden kunnen aanvoeren.

Wanneer de nationale rechter zich geplaagd ziet voor een beweerde schending van het recht om te worden gehoord tijdens een administratieve procedure voor de vaststelling van een besluit tot verlenging van een bewaring in de zin van artikel 15, lid 6, van richtlijn 2008/115, dient zijn toetsing dus in te houden dat hij aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaat of de procedurele onregelmatigheden aan degenen die deze aanvoeren, ook daadwerkelijk de mogelijkheid hebben ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben. (CJUE, M. G., N. R. (C-383/13) PPU, contre Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, 10 septembre 2013 ; §§ 37-44)

Dat in casu het recht om gehoord te worden dus is geschonden nu de medische stukken net aantonen dat een nieuw gehoor essentieel is. Verzoeker kon volgens de deskundige geen coherente verklaring afleggen. CGVS beweert dat de verklaringen wel coherent zijn, en leidt daar uit af dat het asielverhaal ongeloofwaardig is. Een nieuw gehoor is dan ook essentieel.

Conclusie.

Dat concludant ernstige stukken heeft bijgebracht die zijn relaas staven. Dat de beslissing voorbij gaat aan de stukken nu er geen nieuw gehoor werd georganiseerd, zonder de welke geen nieuwe beslissing kon worden genomen, dat die minstens gebrekkig is. Dat de beslissing tot weigering in overwegingname dus onterecht, minstens gebrekkig is, zodat deze vernietigd dient te worden, om redenen als hoger aangehaald, dat hieruit volgt dat de beslissing van DVZ (13quinquies) ook niet genomen kon worden, om hoger aangehaalde redenen, zodat deze ook dient te worden vernietigd."

Verzoeker voert in zijn enig middel onder meer de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het CGVS over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het CGVS niet in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met deze vaststelling onverenigbaar zijn.

De redelijkheid van de eerste bestreden beslissing dient getoetst te worden aan de van toepassing zijnde wetsbepalingen.

Sinds 1 september 2013 zijn de bepalingen van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, de opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (B.S 22 augustus 2013) van toepassing.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt thans:

“Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Artikel 51/10 van de vreemdelingenwet bepaalt thans:

“De minister of zijn gemachtigde neemt de asielaanvraag die ingediend werd bij de in artikel 50, eerste lid, bedoelde overheden in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een asielaanvraag in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt.

Deze verklaring en vragenlijst moeten worden ondertekend door de vreemdeling. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring en vragenlijst worden onmiddellijk overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Tegelijkertijd stelt de minister of zijn gemachtigde vast of de vreemdeling regelmatig in het Rijk verblijft of niet.”

Het nieuwe artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een tweede asielaanvraag heeft ingediend op 13 maart 2013. Hierbij legde verzoeker drie medische stukken voor van dokter S. E. die dateren van 21 februari 2011, 8 februari 2012 en 27 februari 2013. Volgens verzoeker is deze arts

verbonden aan het Academisch Ziekenhuis van Maastricht als arts liaisonpsychiatrie en docent psychopathologie aan Khlim, departement gezondheidszorg. Verzoeker wijst erop dat deze arts in 2011 nog gewag maakte van emotionele afvlakking en vermijd- en compensatiegedrag waarbij hij enkel in staat was grote feiten te noemen, zonder veel beschrijving maar dat zij in 2013 na enkele jaren psychotherapie een gunstige evolutie in zijn PTSS kan vaststellen waarbij het nu volgens haar haalbaar is een interview rond de traumatische gebeurtenissen te houden, waar in het verleden het trauma gebeuren het moeilijk maakte om als buitenstaander hoogte te krijgen van de ervaringen van verzoeker.

Verzoeker is het niet eens met verweerder waar deze van oordeel is dat dit geen nieuwe elementen zijn. Hij wijst vooreerst op het arrest van de Raad nr. 108 583 van 26 augustus 2013 dat de weigering tot inoverwegingname van de Dienst Vreemdelingenzaken van 15 maart 2013 (bijlage 13^{quater}) vernietigde. De Raad stelde toen dat de desbetreffende beslissing niet motiveerde waarom het betoog van verzoeker dat hij als gevolg van een PTSD geen ernstige verklaringen kon afleggen, niet kon weerhouden worden als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Hij wijst er tevens op dat volgens rechtspraak en rechtsleer de waarde van correct opgestelde medische certificaten reeds is erkend, zeker indien er volgens de deskundige arts een link bestaat tussen het ziektebeeld en de aangehaalde feiten in het herkomstland. Hij verwijst hierbij naar de rechtsleer van Jones en Smith *"Medical Evidence in Asylum and Human Rights Appeals"* die aanvoeren dat *"als de arts een consistentie kan vaststellen tussen de getuigenis van de eiser (...) en de klinische bevindingen van een overblijvend letsel op het lichaam van verzoeker, samen met de vaststellingen van het gedrag na onderzoek, dan is aan de standaard van de bewijslast voldaan (eigen vertaling van verzoeker)"* (D.R. JONES en S.V. SMITH, *"Medical Evidence in Asylum and Human Rights Appeals"*, *International Journal of Refugee Law* 2004, Vol. 16, No 3, 381-410. Hij wijst erop dat een medisch stuk geen sluitend bewijs kan geven, maar dat dit volgens de richtlijnen van UNHCR ook niet is vereist, daar in het asielrecht als bewijslast de "redelijke mogelijkheid" geldt. Verzoeker verwijst tevens naar artikel 4,4 van de Kwalificatierichtlijn, omgezet in oud artikel 57-7bis van de vreemdelingenwet (thans artikel 48/7 van de vreemdelingenwet) waarvan hij ook de schending aanvoert. Dit laatste artikel wijst erop dat indien een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, dit een duidelijke aanwijzing is voor de gegrondheid van de vrees of een reëel risico op ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat dit niet het geval is.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat eerste verweerder, bij zijn conclusie uit de eerste gehoren dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij effectief uit Mokina afkomstig is, volledig voorbijgaat aan het feit dat hij tijdens het eerste interview leed aan de gevolgen van PTSS, waardoor hij niet afdoende in staat was om te verduidelijken waarom hij een andere taal sprak dan gebruikelijk was. Verzoeker vraagt een nieuwe kans om in een interview zich daaromtrent verder te verduidelijken, nu volgens de voorgelegde attesten blijkt dat hij daartoe in staat is. Verzoeker meent dat het redelijkheidsbeginsel bijgevolg geschonden is omdat zijn medisch stukken die aangeven dat hij in het verleden niet in staat was een ernstig verhoor af te leggen, niet als nieuwe gegevens werden aanvaard zonder enige tegenexpertise of nieuw gehoor.

Uit de stukken die door verzoeker worden voorgelegd, van dokter S.E. blijkt dat zij verklaart verzoeker te volgen sedert 2010. Zij stelt in haar attest van 2011 dat hij leed aan een patroon van emotionele afvlakking, vermijd- en compensatiegedrag van moeilijke gevoelens. Dat *"hij [wilde] over zijn periode gevangenschap bij het rebellenleger [wilde] praten, maar kon niet tot het onderwerp gaan, kon er niet over spreken. Eens hij er (...) kon over spreken, kon hij enkel grote feiten benoemen, zonder veel beschrijving, zonder emoties, op afstand alsof het niet zijn belevenis was. Het beperkt spreken [werd] de nacht erop thuis gevolgd [werd] door nachtmerries over de dingen die hij meemaakte. Ook een sociale geremdheid op school en naar zijn opvanggezin, het vermijden met hen te spreken over wat in Oeganda met hem gebeurde, het woord kindsoldaat dat hij niet gezegd kreeg"*. Op basis van dit patroon besluit de arts tot post-traumatische stressstoornis. Ze wijst daarbij uitvoerig op 1^e clustersymptomen (o.m. herbelevingen onder de vorm van nachtmerries, angstsymptomen, hartkloppingen, zweten, verwarde oriëntatie), 2^e clustersymptomen (vermijden van stimuli die verband houden met het trauma en/of verdoving van de algemene responsiviteit, verminderde gevoelsuiting en gevoelens van gedachten mijden ivm trauma) en 3^e clustersymptomen (prikkelbaarheid, slaapproblemen, moeilijk concentreren in de les). Ze komt tot de conclusie dat hij voldoet aan de basisvoorwaarden voor PTSS: traumatische gebeurtenis met reële bedreiging voor het leven, schending van de integriteit als gevolg van onder meer het getuige zijn van moord, mishandeling, gedwongen worden zelf geweld te gebruiken, seksueel misbruik. Ze stelt in voornoemd attest dat zij eraan heeft gewerkt om het patroon van vermindering, door zijn geslotenheid om zich te beschermen tegen vragen waarop hij niet wou antwoorden, om te buigen.

In haar attest van 2012 bevestigt de arts de diagnose van PTSS en het werken aan het ompolen van het compensatie- en vermijdingsgedrag naar opbouwende reactiepatronen. Ze stelt *tevens "hij kon hier in de begeleidingssituatie zich uitspreken over de gebeurtenissen in het rebellenleger zonder zich voordien af te schermen in algemeenheden."* Ze stelt een vooruitgang vast. Ook in het attest van 2013 stipt de arts opnieuw de vermijdende symptomen aan, ze bespreekt opnieuw de drie clustersymptomen en stelt dat verzoeker na twee jaar psychotherapie een gunstige evolutie van zijn PTSS doormaakt met een bijna normaal functioneren. Zoals verzoeker aanvoert, bevestigt de arts in dit laatste attest uitdrukkelijk *"de oorsponkelijk(e) diagnose van traumagebonden copingstijl die het moeilijk maakte om als buitenstaander duidelijk hoogte te krijgen van zijn ervaringen. De kans lijkt me reëel dat een interview rond de traumatische gebeurtenissen met duidelijke verwoording en gedeeltelijke beleving nu wel haalbaar is"*.

Verweerder wijst er zowel in de bestreden beslissing als in de nota op dat de eerste asielaanvraag werd afgesloten omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn beweerde afkomst uit M. intussen (Zuid-) Soedan, noch aan zijn verblijf in P. (Oeganda). De Raad stelt inderdaad vast dat de weigeringsbeslissing van het CGVS van 19 februari 2009, bevestigd in beroep door de Raad, in hooforde gebaseerd is op het feit dat, op grond van zijn verklaringen aangaande zijn herkomst en de talenkennis van verzoeker, geen geloof aan zijn beweerde herkomst werd gehecht en dat vervolgens op grond van een cascaderedenering ook geen geloof werd gehecht aan de door verzoeker aangevoerde redenen, in hooforde zijn verleden als kindsoldaat. Verweerder wijst er terecht op dat een nieuwe asielaanvraag pas in overweging kan worden genomen als er elementen zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verweerder stipt aan dat de medische attesten enkel enige bewijswaarde kunnen krijgen, indien ze gebaseerd zijn op geloofwaardige verklaringen. Verweerder wijst op het attest van arts S.E. die stelt dat indien er vragen rijzen bij de interviewbaarheid, het advies van adviseur-expert-psycholoog aangewezen is. Verweerder meent echter dat er zich geen vragen stelden over de interviewbaarheid daar verzoeker tijdens de interviews niet heeft aangegeven dat hij moeilijkheden ondervond bij het beantwoorden van bepaalde vragen. Verweerder herhaalt dat zijn asielaanvraag werd afgewezen op grond van geloofwaardigheidsproblemen inzake de taalkundige achtergrond.

De Raad kan verzoeker volgen waar deze stelt dat verweerder zo niet volledig, dan toch grotendeels voorbijgaat aan de inhoud van de voorgelegde medische stukken. De arts heeft zich niet beperkt tot het adviseren dat een adviseur-expert-psycholoog zou worden aangesproken indien er vragen rijzen bij de interviewbaarheid. De arts heeft heel duidelijk in zeer gedetailleerde verslagen, en na langdurige opvolging van verzoeker gedurende verscheidene jaren, vastgesteld dat verzoeker bij aanvang van haar therapie door de gevolgen van PTSS aan vermijdingsgedrag leed, met een aanzienlijke invloed op diens vermogen om een interview af te leggen. Ze stelt expliciet dat de oorsponkelijk(e) diagnose van traumagebonden copingstijl het moeilijk maakte om als buitenstaander duidelijk hoogte te krijgen van zijn ervaringen en bovendien dat de kans haar nu reëel lijkt dat een interview rond de traumatische gebeurtenissen met duidelijke verwoording en gedeeltelijke beleving wel haalbaar is. Het feit dat verzoeker zelf niet spontaan opmerkte dat hij moeilijkheden bij zijn interview ondervond, doet hieraan geen afbreuk. Zoals verweerder zelf aanvoert, moest verzoeker soms stellen het antwoord niet te weten, het is niet uitgesloten dat dit voortkwam uit diens PTSS. Hetzelfde geldt voor het feit dat noch de voogd, noch de advocaat iets hebben opgemerkt. De arts stelt immers *in casu* uitdrukkelijk dat *"het als buitenstaander moeilijk was duidelijk hoogte te krijgen van zijn ervaringen."*

Het is bijgevolg zoals verzoeker aanvoert, ook niet onmogelijk dat dit onvermogen om op vragen te antwoorden, en dat volgens de arts als buitenstaander moeilijk te beoordelen was, ook een invloed had op zijn vermogen te antwoorden op vragen met betrekking tot zijn herkomst en talenbeheersing. De Raad volgt verweerder niet waar deze stelt dat het feit dat verzoeker moeilijk kon spreken over zijn periode in gevangenschap bij het rebellenleger LRA, weinig relevant zou zijn voor de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Uiteraard is het relevant voor de beoordeling van een asielaanvraag in de mogelijkheid te zijn doorleefde verklaringen te kunnen afleggen over het aangevoerde vervolgingsverleden als kindsoldaat. Bovendien beperkt de arts zich immers niet tot het enkel niet kunnen spreken over zijn trauma, maar kan uit haar attesten wel degelijk een algemene moeilijkheid om een interview af te leggen afgeleid worden, alsook een moeilijke verhouding tot mensen in een gezagspositie, waarbij het dus niet uitgesloten is dat dit een rol kan hebben gespeeld bij het antwoorden op vragen inzake zijn herkomst.

Eerste verweerder meent dat de arts nergens zou attesteren dat verzoeker eigenlijk niet in staat was om gehoord te worden. Hij gaat hier echter totaal voorbij aan het feit dat de arts op uitvoerige en

herhaaldelijke wijze ingaat op diens aanvankelijke onmogelijkheid als gevolg van PTSS om “op belangrijke momenten als interview, school ...doorleefd te vertellen over de gebeurtenissen”. Het feit dat verzoeker pas in september 2010 in begeleiding ging bij een arts, namelijk anderhalf jaar nadat hij in 2009 een negatieve beslissing had gekregen, doet in het geheel niets af aan de conclusies van de arts in haar attesten aangaande de vermijdende en afvlakkende attitude van verzoeker bij interviews als gevolg van diens PTSS, hetgeen bovendien volgens haar, na jarenlange therapie sterk verbeterd zou zijn.

Waar eerste verweerder meent te moeten stellen dat de arts zich enkel kan baseren op verzoekers verklaringen voor wat de diagnose van PTSS betreft, gaat hij er tevens volledig aan voorbij dat *in casu* de attesten zijn opgesteld door een arts die zich niet enkel op de verklaringen van verzoeker heeft gebaseerd, maar zeer uitgebreid is ingegaan op de verscheidene symptomen, onderverdeeld in drie clusters, met eveneens verwijzing naar fysieke angstsymptomen. De Raad wijst er eveneens op dat, zoals verzoeker aanvoert, volgens rechtspraak en rechtsleer de waarde van correct opgestelde medische certificaten reeds is erkend, zeker indien er volgens de deskundige arts een link bestaat tussen het ziektebeeld en de aangehaalde feiten in het herkomstland. Zowel in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als in de rechtspraak van de Raad, werd reeds erkend dat degelijk opgestelde medische stukken een begin van bewijs kunnen uitmaken van het door verzoeker aangevoerde vervolgingsrelaas. Zie in deze zin EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./ Frankrijk, § 39-41, EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, KK / Frankrijk (het Hof komt tot de conclusie dat de medische bewijsstukken de foltering in Iran aannemelijk maakten); EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./ Zweden, § 55; EHRM 28 maart 2013, nr. 2964/12, IK v. Austria (in deze laatste zaak leed verzoeker eveneens aan PTSS en werd diens meervoudige asielaanvraag niet in overweging genomen omwille van het gezag van gewijsde van de beslissing in de eerste asielprocedure, het Hof stelt dat een uitwijzing een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken). Wat betreft de rechtspraak van de Raad kan verwezen worden naar RvV 21 maart 2013, nr. 99.381 ; RvV 21 maart 2013, nr. 99.380; RvV 15 maart 2013, nr. 98.911; RvV 20 februari 2013, nr. 97.478; RvV 30 november 2012, nr. 92.608; RvV 29 september 2011, nr. 67.553; RvV 23 september 2011, nr. 67.192.

Waar eerste verweerder aanvoert dat het wel degelijk aan hem toekomt om de waarde van een medisch attest te beoordelen en hij niet verplicht is hiervoor een deskundige aan te spreken, kan de Raad volgen dat een expliciete verplichting niet in het nationaal recht is opgenomen. Het weze echter wel ten overvloede aangestipt dat artikel 23, § 1 van het verslag aan de Koning ter duiding van artikel 23, § 1 van het procedurereglement van het CGVS bepaalt dat “*de medische of psychologische getuigschriften neergelegd ter staving van de asielaanvraag [zullen] met de nodige omzichtigheid [zullen] worden behandeld*”. Bepalingen in het verslag aan de Koning hebben geen kracht van wet, maar geven wel een toelichting bij de *ratio legis* ervan. Eerste verweerder stelt dat er geen rechtsregel bestaat die hem oplegt om onderzoeksdaden te stellen, zoals het aanstellen van een deskundige om de door verzoeker voorgelegde medische stukken te interpreteren. Daargelaten de vraag of het voorleggen van degelijke medisch attesten aan de analyse van de eigen expert psycholoog adviseur van het CGVS kan beschouwd worden als een onderzoeksdaad, weze het wel ten overvloede aangestipt dat artikel 4,1 van de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in artikel 27 van het procedure KB van het CGVS, door het Hof van Justitie in zijn arrest HvJ 22 november 2012, MM / Ierland nr. C-31-11, § 65 werd geïnterpreteerd als dat er in hoofde van de lidstaten een medewerkingsplicht bestaat bij de feitenvaststelling (zie ook RvV 31 mei 2013, nr. 104.137).

Concluderend kan men stellen dat de door de verzoeker voorgelegde attesten duidelijk aangeven dat verzoeker als gevolg van zijn PTSS en voorafgaandelijk aan de therapie van de laatste jaren, ernstige problemen had bij het afleggen van een interview en dat deze attesten stellen dat verzoeker door de therapie van de laatste jaren wel in staat moet zijn dit interview nu af te leggen. Het is hierbij niet onmogelijk dat deze problematiek voor het afleggen van interviews niet enkel betrekking had op diens aangevoerde vervolgingsverleden als kindsoldaat, maar eveneens een invloed heeft gehad op diens vermogen te antwoorden op vragen aangaande zijn herkomst. De in de eerste procedure genomen weigeringsbeslissing, zoals bevestigd door de Raad, was grotendeels gebaseerd op de ongeloofwaardige verklaringen ten aanzien van diens afkomst waaruit de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden lijden als kindsoldaat werd afgeleid. Door verzoeker naar aanleiding van diens tweede asielaanvraag de kans te ontnemen opnieuw gehoord te worden omtrent diens herkomst en vervolgingsrelaas, nu hij daartoe volgens de voorgelegde degelijk onderbouwde medische stukken wel in staat is, en op die wijze te stellen dat verzoeker geen elementen heeft voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming, heeft verweerder onredelijk gehandeld.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt aangenomen, wat tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing leidt.

Zoals *supra* aangegeven, zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing met elkaar verknocht, daar één van de hoofdmotieven van de tweede bestreden beslissing steunt op de niet inoverwegingname van de tweede asielaanvraag van verzoeker. Daar uit het voorgaande blijkt dat deze beslissing moet worden vernietigd, is één van de hoofdmotieven van de tweede bestreden beslissing gebrekkig, zoals verzoeker aanvoert. Bijgevolg is het gepast deze tweede bestreden beslissing uit het rechtsverkeer te verwijderen.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Gezien de verknochtheid van de tweede bestreden beslissing met de eerste bestreden beslissing, is het gepast ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2013 uit het rechtsverkeer te verwijderen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 4 oktober 2013 wordt vernietigd.

Gezien de verknochtheid van de tweede bestreden beslissing met de eerste bestreden beslissing, is het gepast ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2013 uit het rechtsverkeer te verwijderen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU